

TRANSforMOTOR

Ročník / 2002

číslo XII

OBSAH

Život je krásný aneb Zpověď astrologa – Roman Votruba	1
PLUTO – zkušenosti hlubin, prázdnoty a přecentrování – Dane	2
Bod svébytného Já (Point of Self) v praxi, díl 2 – Pavel Turnovský	4
V síni a v Labyrintu aneb Způsob bytí v mýtu – Ondřej Lesák, řečený Ivanek	6
REDAKCE Pátrá, Radí a Informuje – Střed galaxie tvoří Černé díry	12
REDAKCE VZPOMÍNÁ – Horoskop Rudolfa Starého – Markéta Starinčáková	12
FIFI radí: tentokrát všem – ČTĚTE!!!	15

Ilustrace:

titulní strana – Pavel Turnovský (2001)

ilustrace v článku FIFI – kapitán

TRANSforMOTOR

Bulletin Transformotor je určen výhradně ke studijním účelům.

adresa redakce: Martina Lukášková – MINTAKA

Václavské nám. 17, 110 00 Praha 1

tel: 02/24 00 93 49

e-mail: m.lukaskova@worldonline.cz, mintaka@mybox.cz

Všem lidem, kteří přispěli, ze srdce děkujeme!!!

ŽIVOT JE KRÁSNÝ ANEB ZPOVĚĚ ASTROLOGA

Freddie jasné Slunce – Roman Votruba

Dost často jsem přemýšlel nad tím, co nejdůležitějšího mi přineslo mé rozhodnutí studovat astrologii. Od roku 1993, kdy jsem vstoupil do školy Pavla Turnovského, mě napadlo spousta důvodů, ale žádný plně nevystihoval můj vnitřní pocit. Nebylo to to pravé. Jistě znáte ten pocit, kdy si něco myslíte, ale kdesi uvnitř víte, že to není ono. Ty zvláštní vibrace, který pocituje každý z nás, kdy si je téměř jist, jistě znáte. Mám je právě teď a odpadáva i to “téměř”. Zkrátka to vím. Jsou to lidé, které jsem potkal, okruh lidí, mezi kterými se vyvinul takový vztah sdílení, až se jej bojím označit nějakým slovem, abych to nezkazil.

Je to zvláštní, každý z nás si přinesl své trable, svůj pohled na svět, své zájmy, ale přesto je tu jakási tajemná energie, která umožňuje vzájemné vyladění, rezonanci. Myslím, že je to to pravé poučení o tom, jaký je skutečný obsah pojmu vztah. Samozřejmě, že nemluvím v absolutních měřítcích. Ale je tu naprostá důvěra, spolehlivost a troufnu si říci i, nebo hlavně, láska. Láska jako soucit, když se vezu životem s tím druhým a oba tušíme, kam nás to unáší. Pomocí astrologie si natahujeme tu životní linku i do minulosti a budoucnosti. Ale s těmi lidmi jsem tu tady a teď. Teď se radujeme, smutníme, potácíme se a hned se zase smějeme, protože společně něco víme, to, jak se jedna duše otlouká o druhou, až dojdou k hebkému doteku. Pusť mi písničku, ukaž mi obraz, a budem vědět, jak na tom jsme. Slova už nestačí. Podívej se na mě, udělej gesto a já budu vědět líp, ukaž mi, jak se směješ a čemu, a tam se sejdem. Kdy ti běhá mráz po zádech? Máme na něco jiný pohled, názor? No a co, od toho tu jsme. Bolí tě něco, ukaž co a budem bolet spolu. A nemusíme zrovna sedět vedle sebe, rezonance funguje na libovolnou vzdálenost. Ty věříš tomu a já onomu, to přece víme. Každý jsme přece nějak podmíněn, každý má své hranice. Ale věřím v tebe, vždy budu v tebe doufat a očekávat od tebe i něco jiného, než co jsi dosud vyjevil. Máte, mí přátelé, mnohem víc budoucnosti než minulosti a přítomnosti, a tak doufám ve všechny možnosti, které v sobě nosíte. Takže mít někoho rád znamená navždy v něho doufat, brát to hezky úhrnem i s budoucností. Ve vztahu nelze klást nějaké podmínky.

Vzájemně působíme na svůj růst, aniž víme přesně jak. A nemusíme o tom mluvit. Ale co to vlastně vytváříme? Něco

jako kolektivní zkušenost, která se nese bůhví kam a bude zhodnocena, neboť nic se neztrácí. Stále hledáme nějaký smysl. Co má v životě smysl? Především nic samo o sobě. Každý z nás vystřeluje do světa kolem sebe chapadla, pojí se s věcmi, lidmi a tam hledáme smysl. Proč smysl? Snad nějaké odůvodnění, proč se tu motáme, hledání onoho tajemného zdůvodnění naší existence. Chvilí si hrajeme, a pak zas vážně a pečlivě snažíme se vysvětlit těm druhým, co tu pohledáváme a kam směřujeme. Ti druzí dělají totéž. Ale je to vlastně dar. Můžeme se obdarovat. Svými zkušenostmi. Sešli jsme se, abychom si vzájemně vystavili svá tajemství, svůj vnitřní svět, přestali se bát a odevzdali se. Položili jsme na oltář své sny a svá tajemství. Co víc můžeš od druhého očekávat?

Umění naslouchat. Jeden z největších darů, kterými jsme nadáni. Ano, vidím tě. Ale sluch jde hlouběji, tvé vnitřní hlasy volají a já je mohu slyšet, jsem-li vyladěn. Celý nebo celá se chvěješ touhou souznít a já jsem tu připraven, jdu s tebou. To je život. Ne osamělé a nesdílitelné racionální jazykové spekulace, snažící se odůvodnit vlastní existenci.

PLUTO – ZKUŠENOSTI HLUBIN, PRÁZDNOTY A PŘECENTROVÁNÍ

Dane Rudhyar

Mnoho astrologů vidí Pluta jako symbol materialismu nebo působení destruktivních a desintegrujících sil. Zjednodušeně řečeno mají pravdu, alespoň pokud jde o většinu situací našeho dnešního života. Přesto však taková interpretace nestačí na to, aby ukázala na zásadní charakter složitého univerzálního procesu symbolizovaného planetou, objevenou v tomto století americkými astronomy. Tento proces spouští vše, co je třeba, aby se cokoli, co spěje ke konci cyklu, redukovalo na svou podstatu. Konec cyklu je také moment, ve kterém může nastat reintegrace coby součást cyklu většího. Pluto tedy má co do činění s možností znovuzrození, což samozřejmě zahrnuje i zkušenost s tím, co lidé poněkud úzce chápou pod pojmem smrt.

Pluto není zárukou znovuzrození. On jednoduše odkazuje k nezbytným předpokladům znovuzrození, obnovy, a jednou z takových nezbytných součástí je i umírající tělo nebo psychomentální rozpad osobnosti či celé kultury. Pluta se netýká to, kam proces povede. Netýkají se ho ani konečné výsledky; jen to, čím je nutno projít, má-li se k nějakým zásadním výsledkům dospět – dospět k něčemu, co se pak stane nezbytným základem nového života na vyšší – nebo v tragických případech na nižší – úrovni evoluční spirály. Věřím, že Pluto takový základ nevytváří: to by mohlo být symbolickou aktivitou transplutonské planety, kterou jsem pracovně pokřtil jako Proserpinu. Možnost takového základu je však v působení Pluta naznačena; dává všemu, co Pluto představuje v životě osoby či národa, pravý a zásadní smysl a účel.

Pokud funkci Pluta astrologicky chápeme tímto způsobem, začínáme dávat dohromady kousky puzzle, kterým Pluto pro nemálo studentů astrologie je. Můžeme také opustit většinu radikálně negativních významů, jež mu bývají přisuzovány, pohlédneme-li na ně jako na relativně předpojaté interpretace, které při výkladu nativity mohou napáchat dost psychologických škod.

Je však třeba jasně říci, že v Plutově výrazu a jeho astrologickém působení je toho dost, co nahání strach svou nezvratností, drsnou a neúprosnou, až “karmickou” neosobností. Pluto však funguje zcela jinak než Saturn, který bývá často

považován za symbol působení karmy. Saturnská karma funguje dosti absolutním a automatickým způsobem, jakoby podle starého známého pravidla: “Okno za okno, zub za zub”. Cokoliv, co vytváří nerovnováhu doleva, musí být automaticky vyváženo - v čase i prostoru - směrem doprava.

Pokud člověk prožívá karmické konsekvence z minula a učí se z těchto zkušeností, je to dobře. Ale karmické síle je to jedno. Společnost, která trestá zločince podle pevného práva s neosobním charakterem, bývá naprosto lhostejná k osobě, která porušila právo a byla chycena. Z tohoto důvodu se říká, že spravedlnost je “slepá”. Případy, kdy je trest vyměřen tak, aby měl smysl, aby byla nastolena kontrolovaná situace se zaměřením na hlubokou katarzi a možnost morálního a společenského přerodu trestaného, jsou vzácné – i když se justice v dnešní době o něco takového začíná váhavě a neobratně pokoušet. Pokud tak činí, pokouší se vnést do situace plutonský duch.

Nesmíme zapomenout, že Saturn má charakter, který souvisí s pozicí solárního autokrata – nebo s jeho zástupcem, s pevným, tradičním právním kodexem, jako byl například kodex Napoleonův. Představuje tak právo absolutního krále, který nemůže akceptovat útoky na svou moc a nesnáší, když se jeho zákony pohrdá. Výjimkou jsou případy, kdy je pro něj příjemné a prospěšné ukázat svou velkodušnost a udělit milost. Naproti tomu Pluto nikdy “nepardonuje”, protože “netrestá” a nevyrovnává žádný dluh úměrný přečinu. Pluto upozorňuje na fakt, že přišel čas pro možnost přesunu z jedné úrovně vědomí a aktivity do druhé. Pak vytváří podmínky, které jsou pro takový přechod nebo transmutaci nezbytné.

Čím více je vědomí vázáno na saturnská schémata a vzpomínky, tím jsou ony podmínky krutější. Pokud se Uranu a Neptunu nepovedlo proces transformace dobře odstartovat, Pluto může být vskutku nemilosrdný a neúprosný. V případě, že Uran a Neptun svou transformující práci odvedli dobře, a člověk akceptoval jejich zprávu a připravil se na konečný “sestup do pekla”, Temné Noci Duše, může se s klidnou silou setkat s plutonským procesem totálního obnažení a s prázdnotou, do které vede. Takový člověk si už v srdci nese vizi Nového Života a nemusí již déle odolávat transformaci,

kteřou přijal za vlastní. Trest se mu stal očistou – odstraněním překážek, které bránily proudu spirituální síly proniknout celou jeho bytostí, nebo alespoň takovou částí jeho bytosti, jaká je schopna ustát ten příval, aniž by ji galaktická energie zničila.

Může být ve hře i působení karmy, ale karmická odplata, která je naprosto akceptována a již je dán význam osvobození od vědomých i nevědomých vzpomínek na minulost, přestane být saturnská; stává se poplatkem za vstup do galaktické říše duchovního vědomí. Známe extrémně emocionální příběhy mučedníků, kteří v radostné extázi při mučení zpívali, protože jasně věděli, že jsou na cestě ke spojení s Božským Milovaným, s Avatarem.

Symbolika toho, jak Kristus po ukřižování sestoupil na tři dny do pekla, je zvláště významným příkladem plutonské aktivity, neboť pro rozvoj galaktického vědomí je nutno celou bytostí zakusit a pochopit význam rozpadu a selhání v průběhu cyklu, kdy bylo dosaženo podobného stavu vědomí, jaký měl Kristus. Vědomí, které nabývá plně holistického a tudíž eonického či božského charakteru, musí obsáhnout úplně vše, co se v celém cyklu odehrálo. Bílý Adept si nějakým způsobem musí uvědomit tragický stav Černého Adepta a musí být schopen se do něj vcítit, protože ve svém soucitu obsáhne temnotu právě tak jako světlo. Už nemůže nenávidět zlo ani se ho lekat, protože pro nejvyšší Dobro není žádné zlo, jen stín nespasené paměti dávné minulosti, ozářené božským Světlem. Musí to však být opravdu nejvyšší Dobro, nepopíratelně odhalující svou povahu v naprostém, neosobním soucitu, ne malé dobro, uzavřené v jakýchsi lidských společenských a náboženských ctnostech!

Skutečnost, že Ukřižování a následující tři dny “sestupu do pekla” jsou oslavovány v čase jarní rovnodennosti, má svůj hluboký význam. Tento čas ročního cyklu odkazuje, alespoň symbolicky, k procesu klíčení. A klíčení je ukřižování semene. Z pukajícího semene se nejprve vynořuje kořínek a tento kořínek “sestupuje” do půdy, která je produktem rozkladu listí a všeho, co kdysi bylo živé. Černá země je peklo sféry žití, ale je také základem pro všechny životní procesy – “temná matka”, která je minulostí a která bude vykoupena jako její rozložené součásti, tažené vzhůru na vzduch a ke světlu nového života, aby se staly rostlinou.

Klíčení je plutonský proces a to je důvod, proč by v astrologii Pluto měl být “vládcem” Berana, zodiakálního znamení jarní rovnodennosti, symbolu tvořivého impulsu, který iniciuje všechny nové životní procesy. Pluto je však spíše s Beranem spojen, než aby byl jeho vládcem. Koncept vládců se nám totiž zhroutí, když uvážíme, že trans-saturnské planety

sice jsou ve sluneční soustavě, ale nejsou z ní. Tento koncept byl plně na místě v ptolemaiovském “světě od Slunce po Saturna”, kdy ztělesňoval hlubokou životní filozofii. Nelze jej však už aplikovat na heliokosmos, v kterém je Slunce primárně chápáno jako hvězda, jedna z miliard v širém kosmickém organismu Galaxie. Vše, co může být řečeno je, že v novém galaktickém přístupu k planetám a k zodiaku, tropickému zodiaku, který je pozadím, na něž si promítáme cyklické změny vztahů Země ke Slunci, představují znamení, která následují po Kozorohu (vrcholu saturnské síly), základní fáze v procesu transformace symbolizované Uranem, Neptunem a Plutem. Proto je Uran spojován s Vodnářem, Neptun s Rybami, Pluto s Beranem a předpokládána Proserpina s Bykem.

Všechno, co v soustavě od Slunce po Saturn představuje Mars, však Pluto vyzývá ke konfrontaci. Plutonská neosobnost podněcuje Marsův bytostně osobní, emocionální charakter. Konfrontace nastávají jak ve Štíru, tak v Beranu, právě tak jako Neptun provokuje Jupitera v Rybách (které jsou symbolem posledních okamžiků kulturního cyklu) i ve Střelci (který představuje základy filosofické a právní povahy, jichž kultura dosáhla); a Uran konfrontuje Saturna v Kozorohu i ve Vodnáři, protože když se dny začínají prodlužovat, je Saturnova moc sice na samém vrcholu, ale přesto už začíná slábnout.

Všechny zásahy planet, které jsou vyslanci Galaxie, jsou pro vědomí uvězněné v saturnských modelech neodmyslitelně spjaty s utrpením. Ale přijetí utrpení je zásadní součástí procesu transformace. “Sestup do pekla” je, v tomto smyslu, zdůraznění nevyhnutelnosti utrpení v takovém procesu. Ještě obecněji řečeno: kdekoliv, kde je třeba zakusit hlubiny, je nevyhnutelným průvodním jevem zkouška utrpením. V našem globálním světě však je směr do hlubin směrem do centra. A zkušenost centra je základem pro duchovní rozvoj. Všechna centra, ať už atomů, buněk, sluncí nebo galaxií, se vztahují nejen ke čtvrté dimenzi “vzájemného prostoupení”; jsou vlastně sjednocena v tom, co můžeme nazvat dimenzí pátou. To je starověký hinduistický koncept identity individuálního atman a universálního Brahman, reflektované v jogínském pozdravu “Já jsem Ty”, který evokuje pocit bytostné identity středů všech lidských bytostí. Já bych dodal, že tento pozdrav odlišuje hinduismus od hebrejsko-křesťanského typu duchovnosti, protože ten druhý místo toho mluví o “Já a Ty” (titul slavné knihy Martina Bubera), a vzájemnou identifikaci nahrazuje “dialogem” mezi v podstatě odlišnými entitami – dialogem, který nakonec uvádí do vztahu Boha Stvořitele a člověka, jeho stvoření.

Pracovní překlad Roman Votruba

BOD SVÉBYTNÉHO JÁ (POINT OF SELF) V PRAXI

II. DÍL

Pavel Turnovský

**Džiddú Kršnamúrti, narozen 11. V. 1895, 19:04 UT
Mandanapalle 13N34, 78E28**

3. VERZE: 1 dům = 28 měsíců = 852,25 juliánských dnů

AS = 317°27'37"	11. V. 1895	JD 2 413 325	9 = 207°44'01"	11. I. 1942	JD 2 430 371
2 = 353°23'50"	11. IX. 1897	JD 2 414 179	MC = 236°05'56"	11. V. 1944	JD 2 431 222
3 = 27°44'01"	11. I. 1900	JD 2 415 031	11 = 260°58'55"	11. IX. 1946	JD 2 432 075
IC = 56°05'56"	11. V. 1902	JD 2 415 881	12 = 286°44'56"	11. I. 1949	JD 2 432 928
5 = 80°58'55"	11. IX. 1904	JD 2 416 735	AS = 317°27'37"	11. V. 1951	JD 2 433 778
6 = 106°44'56"	11. I. 1907	JD 2 417 587	2 = 353°23'50"	11. IX. 1953	JD 2 434 632
DS = 137°27'37"	11. V. 1909	JD 2 418 438	3 = 27°44'01"	11. I. 1956	JD 2 435 484
8 = 173°23'50"	11. IX. 1911	JD 2 419 291	IC = 56°05'56"	11. V. 1958	JD 2 436 335
9 = 207°44'01"	11. I. 1914	JD 2 420 144	5 = 80°58'55"	11. IX. 1960	JD 2 437 189
MC = 236°05'56"	11. V. 1916	JD 2 420 995	6 = 106°44'56"	11. I. 1963	JD 2 438 041
11 = 260°58'55"	11. IX. 1918	JD 2 421 847	DS = 137°27'37"	11. V. 1965	JD 2 438 892
12 = 286°44'56"	11. I. 1921	JD 2 422 701	8 = 173°23'50"	11. IX. 1967	JD 2 439 745
AS = 317°27'37"	11. V. 1923	JD 2 423 551	9 = 207°44'01"	11. I. 1970	JD 2 440 598
2 = 353°23'50"	11. IX. 1925	JD 2 424 404	MC = 236°05'56"	11. V. 1972	JD 2 441 449
3 = 27°44'01"	11. I. 1928	JD 2 425 257	11 = 260°58'55"	11. IX. 1974	JD 2 442 301
IC = 56°05'56"	11. V. 1930	JD 2 426 108	12 = 286°44'56"	11. I. 1977	JD 2 443 155
5 = 80°58'55"	11. IX. 1932	JD 2 426 962	AS = 317°27'37"	11. V. 1979	JD 2 444 005
6 = 106°44'56"	11. I. 1935	JD 2 427 814	2 = 353°23'50"	11. IX. 1981	JD 2 444 859
DS = 137°27'37"	11. V. 1937	JD 2 428 665	3 = 27°44'01"	11. I. 1984	JD 2 445 710
8 = 173°23'50"	11. IX. 1939	JD 2 429 518	IC = 56°05'56"	11. V. 1986	JD 2 446 562

BOD SVÉBYTNÉHO JÁ PRO:

1. I. 1905 (JD 2 416 847) tj. kdesi v 5. domě

JD 2 416 847 – JD 2416 735 = 112 JD

106°44'56" (6. dům) – 80°58'55" (5. dům) = 25°46'01"

(25°46'01" × 112) / 852,25 = 3°23'10" + 80°58'55" = 84°22'05" = 24° Blíženci 22' opozice na Lunu (25° Střelec 15')

1. IX. 1909 (JD 2 418 612) tj. kdesi v 7. domě

JD 2 418 612 – JD 2 418 438 = 174 JD

173°23'50" (8. dům) – 137°27'37" (7. dům) = 35°56'13"

$(35^{\circ}56'13'' \times 174) / 852,25 = 7^{\circ}20'13'' + 137^{\circ}27'37'' = 144^{\circ}47'50'' = 24^{\circ} \text{ Lev } 48' \text{ opozice na Černou lunu } (25^{\circ} \text{ Vodnár } 32')$

1. VIII. 1922 (JD 2 423 268) tj. kdesi v 12. domě

JD 2 423 268 – JD 2416 701 = 567 JD

$317^{\circ}27'37'' (1. \text{ dům}) - 286^{\circ}44'56'' (12. \text{ dům}) = 30^{\circ}42'41''$

$(30^{\circ}42'41'' \times 567) / 852,25 = 20^{\circ}25'56'' + 286^{\circ}44'56'' = 307^{\circ}10'52'' = 7^{\circ} \text{ Vodnár } 11' \text{ bez vztahu}$

1. IV. 1923 (JD 2 423 511) tj. kdesi v 12. domě

JD 2 423 511 – JD 2416 701 = 810 JD

$317^{\circ}27'37'' (1. \text{ dům}) - 286^{\circ}44'56'' (12. \text{ dům}) = 30^{\circ}42'41''$

$(30^{\circ}42'41'' \times 810) / 852,25 = 29^{\circ}11'20'' + 286^{\circ}44'56'' = 315^{\circ}56'16'' = 15^{\circ} \text{ Vodnár } 56' \text{ bez vztahu}$

1. I. 1929 (JD 2 425 613) tj. kdesi v 3. domě

JD 2 425 613 – JD 2 425 257 = 356 JD

$56^{\circ}05'56'' (4. \text{ dům}) - 27^{\circ}44'01'' (3. \text{ dům}) = 28^{\circ}21'55''$

$(28^{\circ}21'55'' \times 356) / 852,25 = 11^{\circ}50'55'' + 27^{\circ}44'01'' = 39^{\circ}34'56'' = 9^{\circ} \text{ Býk } 35' \text{ bez vztahu}$

18. VI. 1961 (JD 2 437 469) tj. kdesi v 5. domě

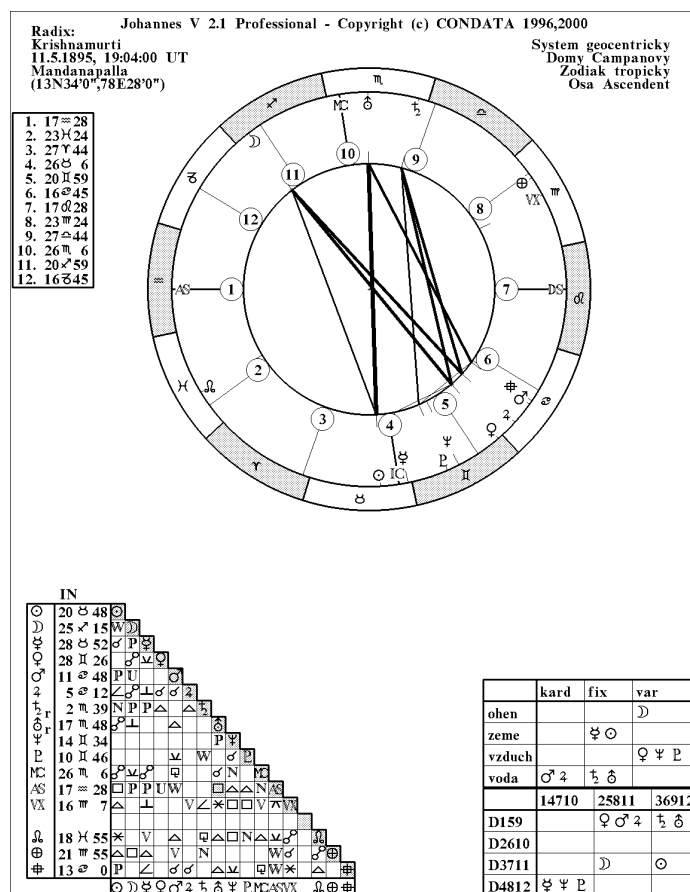
JD 2 437 469 – JD 2 437 189 = 280 JD

$(25^{\circ}46'01'' \times 280) / 852,25 = 8^{\circ}27'55'' + 80^{\circ}58'55'' = 89^{\circ}26'51'' = 29^{\circ} \text{ Blíženci } 27' \text{ konjunkce s Venuší } (28^{\circ} \text{ Blíženci } 26')$

23. I. 1962 (JD 2 437 688) tj. kdesi v 5. domě

JD 2 437 689 – JD 2 437 189 = 499 JD

$(25^{\circ}46'01'' \times 499) / 852,25 = 15^{\circ}05'12'' + 80^{\circ}58'55'' = 96^{\circ}04'07'' = 6^{\circ} \text{ Rak } 04' \text{ konjunkce s Jupiterem } (5^{\circ} \text{ Rak } 12')$

V SÍNI A V LABYRINTU ANEB ZPŮSOB BYTÍ V MÝTU

zaznamenal: Ondřej Lesák, řečený Ivanek

výjevy zachytila: Martina, Kristýna a další

BŘEZEN, L.P. **02

„Dobrá tedy, řekneme si něco o planetách se zpětným pohybem, o retrográdních planetách“, pravil Joffrey, pohrávaje si s obnaženým rapírem. Jeho černý, lesknoucí se oblek doplňoval namodralé přítmí zimní krajiny, kterou bylo možné tušit ve výhledu za jeho zády. Mihotavé paprsky hvězd, odrážející se od sněhového poprašku se ztrácely ve světle planoucích loučí, které ozařovaly hodovní síň a pestrou společnost hvězdoporců za stolem.

„Retrográdní, tož to se snadno řekne a hůř udělá“ odušila Firuzé, sedící po pravé straně stolu a úsporným pohybem ruky poodhrnula zlatavý závoj, kolem něhož se – kolem celé její hlavy – obtočel zlatý Uroboros. Kolébavě orientální unylost jejího pohledu doplňovaly čas od času bublavé výtrysky smíchu, který v jejím výrazu podtrhoval jakousi stálou udivenost, dětsky nevinnou a zároveň nekompromisní.

„Já třeba mám retrográdního Merkura“, navázala Judita.

„Vím, že když mám cokoli říct, jsem si dopředu skoro jistá, že to nebude ono, ať to řeknu, jak to řeknu. A že pak k tomu musím obvykle dodat něco dalšího, a pak znovu, aby to bylo výstižné, aby to bylo ono. A tak to někdy trvá, než něco řeknu.“ Usmála se přitom lehce a její jemný obličej se sotva znatelnými, vlídnými vráskami kolem očí – rámovaný karmínovou čelenkou s dikobrazími pery – vyzařoval v tu chvíli zvláštní podmanivou zádumčivost.

„Ano, s těmi retrográdními planetami je tradičně spojováno něco zpomaleného“, začala váhavě Gwen Sakura, sedící proti Firuzé a rozhlédla se, zpočátku nesměle, po ostatních. Její bledá tvář kontrastovala s rudou růží ve vysoko vyčesaných, měděně se lesknoucích vlasech. Elegantní, průsvitně černé šaty podtrhávaly další působný kontrast – mezi onou již naznačenou plachostí a neústupně vemlouvavou energií, kterou nebylo možné nepostřehnout.

„Pokračuj“, povzbudil ji Joffrey a dodal: „Při těchto úvahách bychom ale neměli zapomenout, že retrogradita jako taková se vztahuje jen a pouze k pozemskému

pozorovateli. Z heliocentrického hlediska se jedná prostě o to, že se Země pohybuje na své oběžné dráze rychleji, než planeta označovaná jako retrográdní.“

„No právě! Prostě, já si myslím, že s těmi retrográdními planetami je to obráceně“, pokračovala Gwen povzbuzena.

„Že ten, kdo má takovou planetu v horoskopu je schopen mluvit, jednat, myslet, atd. naopak rychleji a dál, než většina ostatních, nebo – jinými slovy – než je v dané společnosti obvyklé a srozumitelné. Tím ztrácí s ostatními kontakt a budí zdání zpomalenosti, v lepším případě. Taky bych byla ráda, kdyby mi někdo řekl něco k retrográdnímu Marsu, jen tak, co si o něm myslí, protože to je můj případ.“

„Jeden příklad bych měl, velmi zřetelný, jednoduchý a názorný.“, přihlásil se ke slovu Ahmad, který seděl naproti Juditě. „Nevadí ale, že to nebude o člověku, neurazím?“, znejistěl tázavě a pokýval šedým turbanem.

„Zanech okolků“, vyzvala ho Firuzé, „no tak, do toho.“

„Dobrá tedy, řekneme si něco o planetách se zpětným pohybem“, pravil Joffrey, pohrávaje si s rapírem.

„Jedna žena, kterou dobře znám, mě jednou požádala, abych jí udělal horoskop psa, kterého má velmi ráda a který se jako štěně bál všech ostatních psů, i menších. Spočítal jsem mu ho tedy, a ten pes tam měl martické vědro.“, rozhovořil se konečně Ahmad. „Onen Mars, ovšem – který stál skoro přesně proti všem ostatním planetám – byl retrográdní, s velmi rychlým zpětným pohybem. Jestliže budeme znovu uvažovat o lidech, pak podle toho, co jsme si tu řekli, se však u retrográdního Marse nemusí jednat o strach, ale o důsledek schopnosti předvídat, co se všechno může stát, co bude následovat. Tato schopnost pak může svazovat.“

„...a ten pes tam měl martické vědro.“, rozhovořil se konečně Ahmad.

Po chvíli se ke všem těmto tématům rozvinula debata, která byla čím dál tím rušnější.

Jakoby se znovu potvrdilo, že jakýkoli odborný problém, zdánlivě okrajový, může zpětně zasáhnout do celé myšlenkové stavby oboru. Je-li nahlížen do hloubky, autenticky a bez tradičních předsudků. Jak už to bývá, společnost se rozdělila na diskutující a posluchače, kteří naslouchali se zájmem o dané téma, nebo zálibně prodlévali v nejrůznějších myšlenkách nad sklenkami červeného a bílého.

Hned vedle Gwen nebylo možné přehlédnout vysokou, urostlou postavu Lazara, který soustředěně sledoval diskusi. Z pohledu jeho – podle povrchního dojmu – divoce zarostlé tváře vyzařovalo stále cosi úsměvného a lidsky chápajícího. Občas povstal ze svého místa, aby uvařil sobě nebo svým společníkům čaj. Naproti Lazarově místu seděla dívka, která celé společnosti dodávala cosi téměř pohádkového. Mikádo jejích ohnivě červených, kovově se lesknoucích vlasů skrývalo klenuté čelo nad bystrýma, jemnou ironií blýskajícíma

očima. S ostře zahroceným černým límcem, vyčnívajícím vysoko po obou stranách jejího obličeje na způsob netopýřích křídel působila ze všeho nejvíce dojmem jezerní víly – od jezera původu ovšem navýsost vulkanického. Ferrat většinu doby spíše poslouchala než mluvila, tvář ozářenou svitem loučí. Občas se však zapojila do hovoru nápaditými připomínkami. Většinou ale její výraz naznačoval, že o tom, co zde bylo řečeno ví své. A proč to více analyzovat?

Mikádo jejích ohnivě červených, kovově se lesknoucích vlasů skrývalo klenuté čelo nad bystrýma, jemnou ironií blýskajícíma očima.

„Možná, že to bude znít banálně,“ vrátil se k tématu Ahmad, „ale jestliže to, co říkáte o retrográdních planetách má racionální jádro – a všechno nasvědčuje, že tomu tak je, pak to má zásadní význam pro způsob, jakým chápat celou astrologii.“

„No, takovéhle tvrzení vyžaduje, aby bylo podepřeno nějakým příkladem“, podotkl Joffrey.

„Zkusím to, nevím jestli se přesně vyjádřím,“ zaváhal na chvíli Ahmad, „ale pokud má někdo v horoskopu třeba retrográdního Merkura v 7. domě, pak z toho, co zde bylo řečeno vyplývá, že mu to asi v záležitostech mezilidských vztahů bude myslet rychleji než odpovídá společenskému průměru. Z toho ale vůbec nevyplývá a to ani symbolicky, že toho Merkura v 7. domě opravdu „má“, že je „jeho“, což je bohužel právě takto běžně chápáno. Kdyby tomu tak bylo, jeho myšlení by přece bylo naopak pomalejší. Vyplývá z toho, že onen Merkur v 7. domě je Merkurem „těch druhých“, a když to zobecníme na další planety, že všechny symbolizují vlastnosti a chování „těch druhých“ – a že tedy nikdo z nás přesně řečeno nemá planetu, která by byla „jeho“. S jedinými dvěma výjimkami. Tou první je Slunce v heliocentrickém systému a tou druhou...“ (Odmlčel se a napil se kávy z jemného porcelánového hrnku.) „...by mohla planeta Země v systému geocentrickém. Obě jsou v daných systémech tělesy centrálními a obě jsou spojovány se

symbolem osobnosti, individuality. Celý systém astrologických domů je koneckonců odvozen od polohy obzoru naší planety, té na které letíme – zůstaneme-li pro jednoduchost u geocentrického systému“, navázal Freddie jasné Slunce, který seděl proti Ahmadovi.

Freddieho zjev působil, jakoby v něm bylo něco slunečního. Zlaté vlasy stažené dozadu v náznaku copánku propůjčovaly jeho drsné, ošlehané tváři mořského vlka jemnost téměř dívčí. Tento dojem spojení jemného s brutálním podtrhoval žlutý komplet, ve kterém seděl za stolem. Světle modrýma očima, jakoby vybělenýma dálkami, pozoroval přátele kolem sebe a bylo vidět, že patří k těm, kteří umí naslouchat.

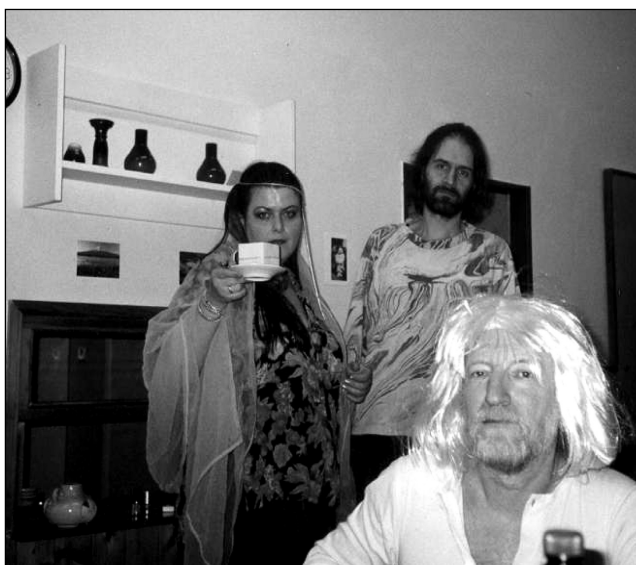
„Důsledně vzato bychom tedy neměli říkat Merkur v 7. domě, ale Merkur (ostatních) z pohledu 7. domu (našeho vlastního). Koneckonců je tak planetární symbolika vidět v celé své jednoduchosti – planeta viděná pod určitým úhlem (po ekliptice) vůči obzoru je symbolem toho, pod jakým úhlem v symbolickém smyslu vnímá každý z nás příslušné projevy ostatních. To vše zabarveno polohou ve znameních, aspekty ostatních planet apod.“, uzavřel Ahmad.

„Parla benissimo“, poznamenala Firuzé směrem ke Gwen plynou italštinou, kterou si osvojila v častém styku s Vlchy, Maury a Lombardány.

„Jakobych Tě už dlouho odněkud znal“, oplatil jí Ahmad a lehce ztišil hlas.

„Jo, a odkud?“, zeptala se Firuzé, setmělá, majestátní, samozřejmě.

„Když jsem jednou před mnoha lety cestoval karavanní stezkou do Fajzábádu.“

Tento dojem spojení jemného s brutálním podtrhoval žlutý komplet, ve kterém seděl za stolem.

„Tak počkejte s tím chvilku, klid tam vpravo“, připomněl jim Joffrey. „Jinak si ale myslím, že to, co tady bylo řečeno o symbolice planet v domech, koresponduje celkem přirozeně s individuálním významem domů jako takovým.“ pokračoval. „Důležité je dívat se na to bez tradičních předsudků a omezení, svým vlastním pohledem.“ Všichni cítili, že by k tomuto tématu mohl zajímavě mluvit dlouhé minuty, podobně jako k tématům jiným, ale že je pro něj důležitější nechat co největší prostor ostatním.

„Pro „zvládnutí“ retrográdních planet je také důležité, jestli jsou s nějakou jinou planetou v opozici“, poznamenal kdosi.

„Opozice.“ povzddechla si Gwen „Nedávno jsem několika svým posluchačům dala otázku, co si pod ní představují. Odpovídali mi většinou v tom smyslu, že je to „jako když jsou dvě oddělené věci, které je třeba spojit.“, což je dnes nejrozšířenější výklad tohoto aspektu. A nikdo nepřišel s představou, která by byla zásadně jiná. Když jsem jim pak řekla, že si lze opozici představit jako trvající vztah, již existující spojení (a napětí) mezi dvěma protiklady, které stále trvá a které je třeba si jenom uvědomit, pro většinu z nich to bylo cosi objevného. To říkám jenom proto, že to ukazuje, jak jsou některé donekonečna opakované představy zažité – tak moc, že tam často nepustí nic jiného.

„Když jsem jednou před mnoha lety cestoval karavanní stezkou do Fajzábádu.“

„Ta opozice je taky trochu jako struna, kterou je třeba mezi oněmi protiklady napnout, ale nepřetrhnout“, doplnil ji Ahmed, „ale ještě bych se na chvíli vrátil k těm retrográdním planetám.“ Myslím si, že rozdělovat planety na ty s pohybem direktním a retrográdním je dost velké zjednodušení. Jak píše už Klaudios Ptolemaios ve svém díle Tabrir al Maghesti, „který vy Evropani nazýváte zkráceně Almagest, přestože původní název knihy, Syntaxis Megalé, je řecký“, doplnila ho Firuzé, „planetární pohyby lze vyjádřit

pomocí epicyklů“, pokračoval Ahmad. „A ty jsou vyjadřují přesnějším způsobem, než jejich pouhé dělení na direktní nebo retrogradní. Epicykly jsou opouštěny, protože se dnes přesné výpočty planetárních poloh obejdou bez nich. Ale jejich symbolický význam by se možná zapomínat neměl, neboť na každý z nich je možné pohlížet jako na miniaturní zodiak, který podle mě „zabarvuje“ význam planety v příslušném znamení tropického zodiaku nebo domu.“

„Já myslím, že to je zajímavé – jako další pokus o pohled nezávislý na tradici“, odušil Joffrey, „ale mám pocit, že jsi chtěl ještě něco říct k té opozici.“

„Jo, to jsi poznal, já totiž žádnou nemám – pokud nebudu počítat jednu sotva viditelnou kometu a ta je právě retrogradní. A tak se jí trochu vyhýbám, protože pořád příliš nevím, co s ní. I když podle toho, co tu bylo řečeno o retrogradních planetách možná začínám trochu chápat a je to takové první malé povzbuzení, pro mne,“ řekl s náznakem úlevy Ahmad.

„Je tady zmínka o kometě a to mi připomíná, kolik toho vůbec nahoře asi lítá. My si tady počítáme planety od Merkura do Saturna, od jedné do šesti, když nepočítám Slunce a Lunu a přitom – kolik planet a dalších těles ještě možná čeká na svoje objevení a na svoje jméno,“ poznamenal Freddie.

„Máš na mysli nějakého konkrétního „boha“ z těch vašich řeckořímských, nebo jinou bytost?“, zeptal se Ahmad s předstíranou ironií.

„Nevím, zrovna mě žádný konkrétní nenapadá. Ale tak třeba kentaur Chiron“, střílil od boku Freda.

„No, pokud vím, Chiron podle řeckých bájí přece vymění nesmrtelnost za vysvobození.“ uvedl Joffrey,

„...z bolesti způsobené zraněním.“, doplnila ho Judita.

„Nějaké zranění, taky bych to tak řekla,“ přisvědčila Helenut, sedící vedle Judity. Její laskavé oči se usmívaly vždy kdykoli promluvila. Nebylo možné nepovšimnout si u ní čehosi zvláštního a slavnostního, umocněného ještě černým šatem. Od něj se odrážel řetěz jemně vyřezávaných ozdob ze slonoviny a kovově se lesknoucí skarabeus s pozlacenými křídélky po obou stranách hlavohruď.

„No, tak nějak,“ připustil Joffrey.

„Tak tohle se mi moc nelíbí“, ozvala se Gwen. „To je zase takové nálepkování, to zranění. Jakoby tam bylo předem něco méněcenného.“

„Mně to taky moc nesedí“, přidal se Lazarus. „Přesně ono, nálepkování.“

„Já tomu pořád moc nerozumím“, přiznal se Ahmad neradostně. „Pořád mi uniká, jaký význam přisoudit kometám, které se nás všech zřejmě nějak týkají.“

„Hele, když se nějaká kometa pohybuje tak, že je jednou blíž, jednou dál, než nějaká planeta, tak to máš astrologicky jako díru po suku. Jak to říct srozumitelně? Třeba kometa, která by byla jednou blíž a jednou dál, než je Saturn – jako viditelná hranice naší soustavy – by byla jako vokno v saturnský zdi.“, znázornila Gwen pregnantně svoji představu. Následovala ještě chvilka diskuse o Chironovi, když se po chvilce opět přihlásil ke slovu Ahmad, zřejmě inspirován Gwen:

„A není to nakonec tak, že bychom místo o ztrátě Chironovy nesmrtelnosti měli hovořit spíše o ztrátě trvalosti? O výzvě k opuštění něčeho saturnského, dlouhodobě trvajících, nikoli věčného? A to i za cenu, že tento přechod není bezbolestný.“

„Já myslím, že se to tak dá říct.“ přisvědčil Joffrey a Ahmad si s úlevou znovu uvědomil, jak je důležitá vzájemná konfrontace názorů pro hlubší tříbení vlastních vizí a tušení.

Zdálo se však, že diskutující jsou již po dlouhé debatě unaveni.

„Kde je vůbec Jarda? Schází tu jeho impozantní postava“, ozval se náhle Freda jasné Slunce.

„A jeho ryčný zpěv. Jardu! Jardu!“, ozval se kdosi.

„Klid, ten přijede zejtra“, odušila rozšafně Firuzé.

„Ty ..le a kam se poděla Libuše, ozvalo se překotně z druhého konce stolu.

„To by jeden vyskočil z kůže“, vzdechla rezignovaně Firuzé, sesula se lehce na židli a její pohled nabyl skelně nepřítomného, se vším smířeného výrazu.

„Ta někam odběhla, prej má pro nás nějaký překvapení“, odpověděla Gwen uvolněně.

„Nahlédl jsem do toho, a je to úplná studnice veškerých vědomostí o všem možném, co člověka může zajímat“, ozval se Freddie.

„Mám ten dojem, že i kdybychom přečetli celého Aristotela, Tómu Akvinského, Koperníka i toho Machiavelliho.“,

„Toho hlavně“, přitakal pobaveně Joffrey a zachechtal se.

„...nenašli bychom tam toho tolik, co je v těch knihách, které pro nás má Libuše“, přisvědčil Ahmad.

Diskuse při stole se pomalu měnila v zábavu a volnou výměnu názorů, když se náhle něco stalo. Padlo pár slov, na které si nikdo později přesně nevzpomněl a tón hlasů v síni se změnil, jakoby v něm bylo slyšet na krajíčku pláč či hněv. Pocit, jako když člověk sklouzne po schodech chrámové předsíně na tržišť. Pocit, jako když se tři veteráni dostanou na rozcestí a jeden považuje za tu nejdůležitější, div ne jedinou možnou cestu doprava, druhý doleva a třetí se chce

povalovat na místě. Harfíčku, měšec a kouzelný klobouk na sebe nevytáhnou, ale je otázka, je-li to vůbec třeba. Protože člověk je i tak velmi, velmi mocná a vlivná bytost, aniž si to třeba vůbec uvědomuje.

A tak byli všichni rádi, když se objevil bratr Josef, díky jehož pohostinství se tu mohli sejít na celé tři dny a dvě noci. Občas, když měl chvíli, se i zúčastňoval disputací a vždy přispěl nějakou zajímavou myšlenkou. Nyní Josef vyšel z kuchyně v šedé sukničce, přepásán bílým provazem, a již nosil nadívané krocany a křepelky na stůl. Jeho pomocníci přinášeli další chody, láhve vína, ovocné šťávy a pečené kaštany.

„Hodujte!“, vyzval všechny Josef a po chvíli si i sám přisedl.

Po nějaké době odezněly dozvuky předchozího nedorozumění, ale jak se blížila noc, mezi některé stoly se zase vplížilo jakési napětí. Ahmad zase seděl vedle Firuzé, když mu na jednu z jeho otázek, týkající se událostí onoho večera, odpovídky dávala:

„To musíš být u každého takového setkání, abys tomu rozuměl!“

„Jak, musíš?“

„Tak, pro kontinuitu.“ upřesnila Firuzé, a nabodla si dýkou kus krocáněho křídla.

„Já se ptám, proč používáš slova *muset*. Padá tu najednou nějak moc často.“

„No, nemůžeš pořád odbíhat od ostatních tu s tím, tu s oním, tvořit stále izolované skupinky. Musíš se naučit říkat My, nejenom Já“, doporučila Firuzé.

„Zase musím, jo?“

„No a co?“

„Všechno!“ potměněl Ahmad ve tváři a povstal. „Nechci o tom ale dál pokračovat tady, dělat vlny.“

„A co chceš teda dělat?“

„Pojď se mnou k Ohništi, do Labyrintu.“

„Včil? No dobře, když myslíš.“

Oba, Firuzé i Ahmad vyšli z hodovní síně a zamířili temnou, klikatící se chodbou do nitra Labyrintu, skrytého v podzemí. Když došli ke krbu, který vyhříval celou tvrz, posadili se do křesel, která zde byla stále k dispozici. Ahmad natočil trochu portského ze sudu v rohu do cínových konvic a bez úvodu začal:

„Jsou věci jemné a intimní, které nemůžeš nabouchávat do hlavy v tom smyslu, že se musí to či ono. Zrovna ty, která jsi vždy - plným právem - varovala před tím, když někdo šíří, zvěstuje vlastní rytmus takovým způsobem, jakoby se hodil pro všechny ostatní.“

„Chceš tím říct, že hamtám okovanými botami pod tvých.eh.petrklíčích?“

„Nemluvím nutně o svých, myslím to i obecně, ale když už nejsi tak úplně vedle.“

„Tím chceš, říct, že?“ odtušila Firuzé a nalila z cínové konvice do pohárů.

„Neulpívej na jednotlivostech“, přerušil ji Ahmad, „...víš dobře, co mám na mysli. Víím, jaký význam má kruh, který se tu mezi námi utvořil a který Ty a Gwen pomáháte tak vydatně udržovat, ale nepodceňujte.“

„Ale ten kruh, to co se tu děje je opravdu hrozně, hrozně důležitý.“ přerušila ho naléhavě Firuzé, lehce zaklonila hlavu a v očích jí cosi zajiskřilo, odhodlaně a odevzdaně zároveň.

„Ano, naprosto, ... ale nepodceňujte, že každý bere tutéž věc trochu jinak, daleko víc jinak, než si dovedeš představit. Byli bychom hovno astrolozi, kdybychom tuto jinost podcenili. Kromě toho, když jsem mezi vámi a pije se víno – a víš, že skoro nepiju - cítím, že se ocítáte v jiném stavu ducha, který nehodnotím jako lepší nebo horší, ale.“

„Jestli tím chceš říct, že moc chlastám“, řekla hrozivě klidným hlasem Firuzé, „pak tady již nemám co dělat“, úspornými pohyby přerovnávala nedopité cínové konvice po stole. Jednu z nich náhle uchopila a s nečekanou prudkostí jí mrstila proti křbové zdi, po které se začala mezi úlomky roztržených, do omítky zaseknutých kousků kovu rozpijet temně rudá skvrna portského.

„To nemyslíš, vážně, Firuzé“ vztyčil se v křesle Ahmad, když ji za okamžik viděl odcházet chodbou. „Vrať se, vyzývám Tě“, zvolal, a nečekaje na odpověď, sáhl bleskurychle k boku. Vzduchem se zableskla čepel kindžálu, který se s drnčením zabodl do ostění vedle Firuziny hlavy, ovšem v bezpečné vzdálenosti od ní.

„Tak stojíš o mou další přítomnost?“, zeptala se Firuzé dvojznačně a otočila hlavu zpět.

„Ano, tak.“, odpověděl pevně Ahmad.

Firuzé se zvolna otočila celým tělem, zatímco rázové vlny jejích kroků ještě doznívaly chodbou jako jurská ozvěna.

„Necháš mě dopovědět?“, zahřměl Ahmad.

„No prosím.“, přimhouřila oči Firuzé s lehkou ironií.

„...chtěl jsem říct, že jste ve stavu, kam za vámi nemůžu.“

„To je zajímavý, že Ti to jindy nevádí, když jeden pije a druhý ne.“

„Je něco úplně jiného, když se sejdou dva a když se jich sejde deset. Velmi lehce se pak utvoří dva světy, které si najednou nemají co říct. Ti první, v rozjařeném stavu ducha žijí v tu chvíli víc srdcem, ale míň rozlišují – u těch druhých to často bývá obráceně. Já tím nediskriminuji nikoho, ani

jedny ani druhé, fakt, že ne – ale to nic nemění na tom, že by se s těmito a podobnými rozdíly mělo počítat. Kvantita mění kvalitu. Když si dáš tři čtyři panáky, můžeš si s někým sednout na moped, ale už bys neměla řídit autobus. Možná se Ti zdá, že mluvím teoreticky, ale není tomu tak – ostatně, kdo začal s pálenkou v osmi letech jako já, neměl jinou možnost, než s tím vším o to dřív přestat, aby přežil. Ale to je jen jedna z mnoha věcí, které jsem Ti chtěl říct, že můžou zaskřípat v tom, čemu Ty říkáš skupina. Protože energie v ní nashromážděná je obrovská a může tvořit i ničit.“

„Co tedy navrhuješ, když máš ke všemu tolik výhrad?“

„To nemá cenu, mám snad nějaký patent nebo co?“

„No jen s tím ven, jinak to nemá cenu“, vyzývala tentokrát Firuzé Ahmada. „Dobrá tedy.“, začal váhavě Ahmad a hledal slova. „Říkala jsi, jak je tahle skupina důležitá. Zvláště když jsou všude kolem, kam se podíváš, jiné skupiny a společnosti, vůči kterým jakoby nebyla dost viditelná alternativa. V tom máš nepochybně pravdu. Ale zdůrazňovat stále tento aspekt, stejně jako se stále soustřeďovat na různá sezení a způsoby duševního ranhojičství je prostě málo. Už se kolem toho točíte příliš dlouho.“

„Sotva jsme začali“, namítla Firuzé.

„Ale uvědomuješ si, co chceš pořád říct?“

„No tak to řekni, že!“

„Každý z nás má možná úplně jinou představu o tom, co je důležité – tedy jako metoda, přístup, či směr dalšího „rozvinutí“ astrologie do života. A bylo by velmi užitečné, kdyby každý z nás dostal v tomto směru slovo.“

„No tak ať si ho vezme, může přece kdykoli.“

„Ty mi asi nerozumíš, Firuzé. Myslím to tak, aby každý z nás dostal slovo třeba na celý den nebo půlden, bude-li chtít, samozřejmě. Nemyslím tím přednášku na nějaké jednotlivé astrologické téma. Nemyslím tím jenom návrh na to, jakými způsoby řešit vztahy vzniklé mezi astrologem a klientem, i když to třeba taky. Mělo by jít o něco obecnějšího. Každý, kdo má zájem – ať už jednotlivec, dvojice nebo spřízněná skupinka by měli „dostat“ svůj den nebo půlden, po který zde budou hlavními postavami celého dění. Ne proto, aby se vytahovali, ale aby se jejich představy, jejich slova, hudba či obrazy mohly nerušeně rozvinout. Aby dostali ničím nerušenou, déletrvající příležitost ostatním sdělit, co považují za nejpodstatnější v astrologii nebo třeba jen ve volné návaznosti na ni. A na druhé straně, aby mohli říct, co považuje za největší rizika, hrozbu nebo nebezpečí, před kterým by rádi ostatní varovali.“

„To zní moc obecně, nerozumím“, namítla Firuzé. „Uveď příklad.“

„Někdo považuje za nejdůležitější psychologickou stránku práce s klientem. Někdo jiný třeba použité techniky nebo astrodramata, jiný zas způsoby, jak pocítit vesmír, třeba cyklus zvěrokruhu ve vlastním těle, přímo, bez prostřednictví. Já vím, že tady skoro všechno zaznělo, ale pro každého z nás je prioritou něco jiného, o to jde. Někdo třeba doufá, že právě zde, mezi námi, najde partnery pro uskutečnění svých vizí, někdo zase sám neví, co si vybrat, váhá s čím začít, potřebuje pomoc v nasměrování. Podobně je tomu i s těmi riziky – každý vidí hlavní nebezpečí někde jinde a často nepředpokládá, že to u každého může být jinak. Většina z nás asi vidí největší rizika v manipulaci ze strany určitých skupin, ale v názoru na nebezpečnost té které skupiny se asi hodně lišíme. A tak by se dalo pokračovat.“

„Není pochyb o tom, že v této skupině vládne demokracie. Ale jestliže se má „já“ každého z nás naučit stát se oním „my“, o kterém tak často mluvíš,“ pokračoval dál Ahmad a obrátil svůj pohled do plápolajícího žáru ohniště, „...jestliže se chceme stát něčím na způsob Svatého Grálu,“

„spíš se možná dozvěď, máme-li na to vůbec“, upřesnila Firuzé, „...ano, tak.“, přikývl Ahmad, „pak by tato demokracie měla jít do těch největších hloubek, až ke kořenům toho, k čemu se cítí - celou svou bytostí – povolán každý z nás“.

„Zadrž“, přerušila ho Firuzé. „Myslím, že ti začínám rozumět, ale právě proto – kvůli té hlubinné demokracii, jak říkáš – by to dál nemělo pokračovat jen mezi námi dvěma.“

Ahmad se otočil od ohniště zpět k Firuzé a spatřil, jak k němu napřáhla ruku.

„Jdi a napiš to, pro všechny“, řekla a podala mu husí brk. „Kalamář máš nahoře v síni.“

„Turbane.ane, ne, ne! Iris.is, isis!“, zaznělo náhle ozvěnou chodbami Labyrintu. „Co tam děláte?“ ozval se už z větší blízkosti hlas Lazara a Gwen. „Krásně svítěj hvězdy, pojďte s náma pozdravit Oriona, vy experti.“

REDAKCE PÁTRÁ, RADÍ, INFORMUJE:

NEW YORK (ČTK) - Střed Mléčné dráhy je shlukem bizarních hvězdných útvarů a černých děr, kterým vévodí supermasivní černá díra v samotném centru galaxie. Ukázaly to snímky rentgenové observatoře Chandra, která byla uvedena na oběžnou dráhu kolem Země v roce 1999.

Na rentgenových snímcích oblasti pořízených přes mlhu zahřátého hvězdného prachu a plynu a září miliónů hvězd jsou vidět tzv. bílí trpaslíci (vyhasínající hvězdy), neutronové hvězdy a černé díry jako pozůstatky po vybuchlých supernovách. Oblast je také rodištěm obrovského počtu nových hvězd.

Q. Daniel Wang z Massachusettské univerzity na setkání Americké astronomické společnosti, které včera skončilo ve Washingtonu, uvedl, že galaktický střed je nejaktivnější oblastí našeho hvězdného domova.

Slunce a její planety se skrývají v jednom ze spirálních ramen ve vzdálenosti asi 25 tisíc světelných let od středu Mléčné dráhy. Světelný rok je dráha, kterou urazí světlo za

rok a odpovídá zhruba 9,6 triliónu kilometrů. Observatoř Chandra pořídila snímky v obdélníku o hranách 400 a 900 světelných let. Wang uvedl, že snímkování odhalilo více než tisícovku zdrojů rentgenového záření místo dosavadních dvanácti.

Analýza prokázala existenci stovek bílých trpaslíků a přítomnost malých, ale neobyčejně masivních neutronových hvězd, které vznikají po zhroucení hvězdy. Všudypřítomné jsou černé díry po supernovách, které odvrhly většinu hmoty a zůstalo po nich jen zkolabované jádro tak obrovské hustoty, že jeho gravitaci neunikne ani světlo. V samém středu je supermasivní černá díra o hmotnosti miliónů sluncí, která nasává okolní hmotu a je gravitačním centrem Mléčné dráhy. Vše je ponořeno do mezihvězdného plynu rozžhaveného pouze na deset miliónů stupňů, a nikoli na sto miliónů, jak se dosud předpokládalo.

Zpráva přetištěna pro studijní účely - Rudé Právo 11. ledna 2002

REDAKCE VZPOMÍNÁ

HOROSKOP RUDOLFA STARÉHO

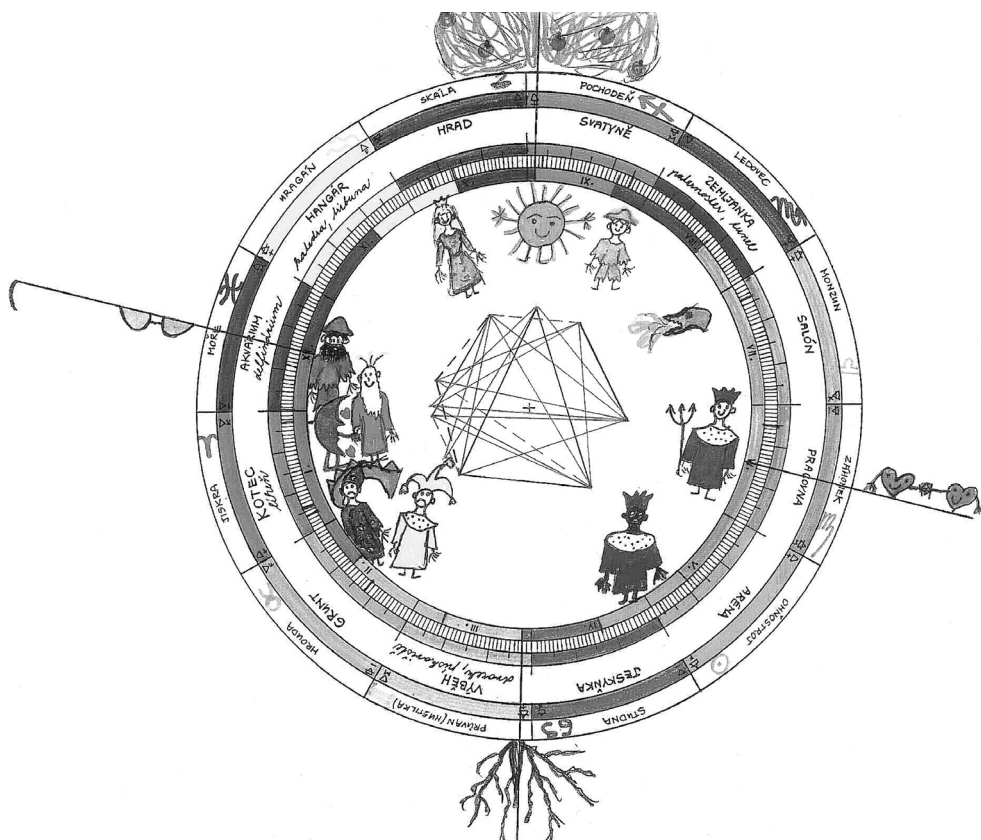
Markéta Starinčáková

Zrozenec přišel na svět z moře a proto již při narození měl potápěčské brýle, které používá celý život a když se mu nad hladinou něco nelíbí, díky těmto brýlím se opět může kdykoliv ponořit zpět do moře a tam si plouti a vznášeti se v tichu a modrém příšeří, anebo si může hrát s delfiny, hledat perly či dovádět s mořskými pannami. Tato druhá možnost je pravděpodobnější, neb při zrození pilně asistoval Rumcajs a ten má rád, když se něco pořádného děje...A jak je vidět z rozsáhlosti kotce, který je z jedné strany omýván mořem a kde na západní straně je kus gruntu, práce je zde dost již od útlého dětství a proto je naplněn několika postavičkami, aby se to yšechno zvládlo. Jak už jsme se zmínili, v moři si dovádí Rumcajs a cáká vodu na Děda vševěda s Tuntou, kteříjsou těsně u břehu moře a srší

jiskry, které právě svádí Rumcajze k tomu, aby je zhášel a nejen to, to mu nestačí a protože mu vládne Melichar, který musí

být na souši a v salónu si naprosto neprakticky pořídil záhonek a snaží se tam pěstovat aspoň mořské ovoce, Rumcajs se mu z moře posmívá a hází po něm škeble. Děd vševěd, ač je moudrý a neměl by tak zlobit, teoreticky, přesto nebo právě proto, tím, že se nachází v kotci, který je chvíli plný jisker a chvíli zase plný mořských vln a navíc se drží za ruku s náladovým jiskřícím Ěuntou, tak se přidal na stranu Rumcajze a též háže po svém vládcu, který trpí na Západě, aspoň kousky kamínků a jiné předměty, které moře vyvrhlo na břeh. A Ěunta se tím baví a všichni tři se předhánějí v tom, kdo má lepší trefu. Ěunta občas něco hodí i po Kaš-

parovi, protože se zastává Melichara a přitom se retrogradně mračí v grunte a tím ho števe. Ale zato Baltazar mu posílá z arény zajímavé podněty potrubní poštou, které Ťuntů uvedou do zvláštních stavů a to si pak jde smočit nožičky do moře a sní. Toto vše se ale nelíbí dalšímu nájemníku kotce a sice Kostěji nesmrtnému, kterýžto je také retrogradní, čili zasmušilý a ta cháska v kotci ho notně rozčiluje a navíc se kolem něho pořád motá Dračí ocas a nutí ho přemýšlet o karmě minulé a ta dovádějící cháska ho z tohoto bohulibého depresivního stavu vyvádí, čímž se řešení nutně oddaluje. A také se mu hrubě nelíbí pyšná princezna Krasomila, protože se mu posadila na jeho skálu a prochází se jeho hangárem a je hrozně domýšlivá. A dostáváme se na grunt, kde, jak už jsme se zmínili, dlí zamračený Kašpar, kterému se vůbec nelíbí, že je uhněten z hroudy a ještě navíc na ní musí dít na nějakém gruntu. A je tak smutný, že kromě Ťuntí, který ho dráždí z kotce, jsou na něj všichni hodný. Výběh i jeskyňka jsou prázdné a v aréně se mračí pro změnu Baltazar, neboť je nespokojen s tím, že je tak vystavený na očích všem a že musí dělat ohňostroje, když by nejraději zalezl pod zem a tam si kraloval a kul pikle a ne takhle všem na očích. Navíc po něm z kotce střílí Rumcajs škeblemi a pyšná princezna nad ním z hangáru ohrnuje nos. Pracovna je pak opět prázdná a v salónu se usmívá Melichar, neb si myslí, že přese všechno je svět krásný a ty vztahy s ostatními, to je nádhera. ...a najednou bum, a na hlavě mu opět přistane nějaká ta škeble, kterou na něj svorně metají z kotce ti tři uličníci, kterým vládne Rumcajs, Děd vševěd a Ťuntá. Ale Melichar je plný lásky a pochopení, budiž jim odpuštěno. To mu více vadí Puntá, který na něj vysílá své pálící paprsky ze svatyně a myslí si, že všechno ví a přitom nechce vědět, že ty vztahy jsou tak důležité a krásné ...No, ještě že u hodného Melichara v salónu se usadila i Dračí hlava a výhružně chrlí oheň na tu chásku v kotci a na toho náfuku ve svatyni. Ona přece nejlépe ví, co je pro tohle kolečko nejdůležitější !!! A to už

jsme v zemljance, kam se dostal zvědavý Cipísek, a aby tu viděl, tak má pochodeň a zvědavě pátrá po všem zakázaném, co se dá pod zemí najít. Přitom se ovšem hádá s Krasomilou, která mu mentorsky káže, že malé děti do zemljanky nesmí, že je to jen pro dospělé. "Co ona ví o pubertě?" myslí si Cipísek a spokojeně pátrá dál, protože je tu sám a nikdo na něj nemůže a navíc jeho král Baltazar mu posílá zelený povzbudivý paprsek, (rozuměj trinus), čímž ho krásně podporuje. A to už jsme na nejvyšším vrcholu ve svatyni, kde sedí Puntá a má v ruce pochodeň a protože se mu dostalo dvojího Pomazání. Je král a myslí si o sobě, že je nejmoudřejší a že svou moudrost také musí předávat dále. S tím všichni souhlasí, až na Melichara, jak jsme se zmínili a na Děda Vševěda, který si v kotci myslí, že na moudrost je tu on a že ho Puntá svrhl z trůnu a obsadil jeho místo. Proto na něj hází smrduté chalupy, které moře vyvrhlo na břeh a posupně se chechtá. A pak už tu máme Krasomilu, která se pyšně a chladně prochází v hangáru, postaveném na skále a má rozmišky proto s Kašparem a Baltazarem no a občas napomíná toho nevychovaného klacka Cipíška. Když se hodně nudí, jde na konec hangáru a dívá se na akvárium, kde plavou rybičky a lituje, že tam není žádná jiná postavička, která by jí ten hangár pomohla trochu oživit. Snad někdy příště, v jiné pohádce ...

VYSVĚTLIVKY A PRAKTICKÝ NÁVOD, KTERAK VYKLÁDATI TOTO POHÁDKOVÉ KOLEČKO

Znamení		Domy
Beran	Jiskra	1. Kotec
Býk	Hrouda	2. Grunt
Blíženci	Průvan	3. Výběh
Rak	Studna	4. Jeskyňka
Lev	Ohňostroj	5. Aréna
Panna	Záhonek	6. Pracovna
Váhy	Monzum	7. Salón
Štír	Ledovec	8. Zemljanka
Střelec	Pochodeň	9. Svatyně
Kozoroh	Skála	10. Hrad
Vodnář	Uragán	11. Hangár
Ryby	Moře	12. Akvárium
Planety		
Slunce	Puntá	
Měsíc	Ťuntá	
Merkur	Cipísek – Prométeus, Ferda mravenec - Epiméteus	
Venuše	Manka – Jitřenka, Pyšná princezna – Večernice	
Mars	Runcajs	
Jupiter	Děd Vševěd, špatně aspektovaný je to pak Brouk pytlík	
Saturn	Kostěj nesmrtelný	
Uran	Kašpar	
Neptun	Melichar	
Pluto	Baltazar	

Retrográdní planety se značí v pohádkovém kolečku tak, že se neusmívají, ale mají ústa tzv. do podkovy, čili mračí se.

Aspekty se značí tradičně, konjunkce se jenom zdůrazňuje drobnými srdíčky mezi planetami, jež ji tvoří.

FIFI RADÍ: TENTOKRÁT VŠEM – ČTĚTE

Frčíme do galaktického centra, přátelé, a jistě dáte Fifimu zapravdu, že jedním z příznaků tohoto frčení je výrazný nedostatek rukou (na držení klobouku, mačkání tlačítek a tak podobně) a ještě výraznější nedostatek toho, co jsme si pojmenovali jako ČAS. Budete tudíž jistě překvapeni tím, že Vám zde Fifi spolu s Depeche Mode zapěje „I have all the time in the world” a navíc bude nabádat ke čtení!

Společně se teď vykašleme na katalogizování dle nějakých staletí a dáme si aktualitu:

Dopis, který píše Giordano Bruno císaři Rudolfu II:

„Můj Nejvznešenější císaři, kdyby nám byla schopnost rozeznávat světlo a temnotu vrozena stejně jako mnohé schopnosti jiné, nebyly by spory mezi smrtelníky různých názorů tak časté, jak tomu odedávna je až do té míry, že každé další pokolení odporuje všem ostatním a ve svých vlastních očích si připadá jako jediné, jež je schopno správného poznání, zatímco všechna ostatní jsou pro ně zástupy bláznů. A právě ti největší hlupáci mezi lidmi vzpínají v pocitu osvětlení oči i ruce k nebi a děkují z hloubi duše Bohu na výsostech za to, že jim zjevil, že jim dopřál, že jim vyhradil světlo, útočiště a příbytek pravdy, mimo jehož stěny všichni ostatní prý jen mžourají, tápou a bloudí. Jako by se snad Bůh obracel jako laskavý otec a dárce věčného života jenom k nim a od ostatních, určených k věčnému zavržení, se odvrátil a zhnusil si je jako nelítostný a krutý soudce a mstitel. Proto všechny sekty nejrozumnějších názorů,

jichž bylo a je ještě víc, než se kdy zrodilo lidských pokolení, mají svou vlastní nauku a svůj vlastní obraz světa, pohrdají všemi ostatními, vyhrazují si přední postavení a za největší hříchy a provinění považují jakýkoli styk a shodu s ostatními.

... Zlí a lidem nepřátelští démoni nás ponoukají, pekelné Erínye v podobě poslů míru rozněcují plameny mezi národy a všemožnými úskoky se nám vnucují jako vyslanci boží z nebe seslaní. Jejich vinou k sobě lidé navzájem cítí větší nechuť než k ostatním přírodním tvorům...

... Je hanebné, ponižující a nedůstojné lidské svobody podřizovat se ve svých postojích a pokořovat. Je vlastností idiota věřit jen ze zvyku. Je nesmysl vybírat si mezi názory ten pravý podle toho, kolik lidí mu věří, jakoby moudří byli povinni počtem překonat nekonečné zástupy hlupáků, nebo se jim aspoň vyrovnat či početností přiblížit. Je snad dav klopýtající a tápající v temnotách schopen poznat, koho si zvolil za vůdce a koho si postavil do čela (i kdyby byl Aristotelem nebo někým podobným zaslepen celý svět)? Což takový dav má větší cenu než jedinec? Může se jedinci vůbec vyrovnat?

Mne samotného (ale platí to pro každého, kdo je schopen nahlédnout sám sebe v září odraženého světla) obdařil všemohoucí Bůh zrakem rozumu a inteligence a tak mne ustavil za soudce a rozhodčího sporu...

[Divo Rodolpho II, Romanorum Imperatori Semper Augusto, Iordanus Brunus Nolanus S., vyd. Nakl. Malá Skála (Martin Štoll), 2001]

A na závěr Vám, milí čtenáři, unavený FIFI prozradí dvě informace:

- 1) Brouk Pytlík se narodil v kině, což se obecně ví. Méně známo je, že k této historické události došlo v kině „Osvěta”. (Ondřej Sekora 1962: Knížka Ferdy Mravence, vydání Albatros 1987)
- 2) Vyhlašujeme „Den Mužů”, a to na popud naší milé kolegyně z astrologického Fóra, a hlavně proto, že je máme fakt rádi! Dnem Mužů budiž 12. duben, a to na památku Jurije Gagarina, hrdiny, prvního člověka ve vesmíru! I ženy se zúčastnily: první, koho Jurij spatřil, když spadnul z vesmíru na Zem, byla stará žena, její vnučka a kráva. Všem čest a sláva!